

Минуло 66 років із часу створення Чернівецького залізничного училища №1, яке сьогодні має більш сучасну назву – Чернівецький професійний ліцей залізничного транспорту. За ці роки навчальний заклад підготував майже 30 тисяч кваліфікованих робітників для залізниць колишнього СРСР, зокрема для Львівської залізниці – понад 12 тисяч спеціалістів: помічників машиністів локомотивів, слюсарів з ремонту рухомого складу, чергових по станції, механіків СЦБ, колійників, провідників пасажирських вагонів, токарів, ковалів, електрогазозварювальників.

Сьогодні тут працюють три десятки майс-

залізницю. Тут, в Абаканському відділенні, у Кашурницькій дистанції колії Пенько призначили бригадиром колійної бригади. Він прийняв ділянку колії довжиною 8 кілометрів, на якій були два тунелі та віадук. Молодий керівник із властивою йому діловитістю та наполегливістю узявся за нелегку справу, довівши за короткий час, що може працювати на цій відповідальній посаді.

А вже через три місяці, завдяки проведеному поточному ремонту, його ділянка колії та штучні споруди отримали високу бальність, що дало можливість підвищити швидкість руху поїздів. Молодого спеціаліста-колійника чекала перспектива колійного майстра, але, як

ниці практиці учні працювали безпечно. Цих вимог і дотримується старший майстер у своїй повсякденній роботі.

Вирішуючи організаційні питання виробничого навчання учнів ліцею, Манолій Васильович не полишає й викладацької роботи, веде уроки з будови колії та колійних машин, вивчення ПТЕ, посадових інструкцій, правил охорони праці. З його ініціативи у ліцеї щорічно проводяться конкурси професійної майстерності серед учнів за спеціальностями: електрогазозварювальники, токарі, ковалі, слюсарі.

Під постійним контролем старшого майстра виконання ліцеєм замовлень підприємств нашого міста на виготовлення слюсарного

ся минуло та сучасне ліцею. Майбутнє тут творять і ветерани, і молода зміна педагогів. Разом із досвідченими майстрами-ветеранами Богданом Кусим, Олегом Нешпілем, Любов'ю Горбенко, Марією Неділько, Едуардом Смотровим, Анатолієм Сиротинським, Йосипом Дудківським у щоденних турботах вирішує непрості питання із життя ліцею Манолій Пенько. Разом вони радіють успіхам, аналізують проблеми, дискутують у пошуках оптимальних рішень.

Сьогодні до ліцею приходять і молоді, й дорослі за покликом свого серця, щоб вчитися і вчитись, щоб розкривати свої професійні та творчі здібності. Дорослі і юні – педагоги й

Манолій Пенько – продовжувач “трансконтинентальної” залізничної династії

трів виробничого навчання, серед них і старший майстер Манолій Пенько. Манолій Васильович походить із династії залізничників-колійників, заснованої ще його дідусем. Дід Матвій був у складі першої хвилі буковинських селян, які емігрували наприкінці XIX століття в Канаду, де й будував залізницю. А в 1925 році до Канади виїхав і батько Манолія – Василь Матвійович, який теж працював на будівництві залізниць, і завдяки своїй кмітливості та сумлінній праці дослужився до посади бригадира колійної бригади у цій далекій заокеанській державі.

Дитинство Манолія бігло у наддністрянському селі Брідок, що на Заставнівщині. Він захоплено заслуховувався розповідями батька про нелегку, але цікаву роботу колійника. Тож, закінчивши школу, Манолій без вагань вступив на навчання до Чернівецького залізничного технікуму на відділення “Колійне господарство”, а вже через чотири роки отримав диплом техника-колійника.

Нині Манолій Васильович згадує, що в 70-ті роки минулого століття випускників технікуму активно скеровували на роботу практично на всі залізниці СРСР. Тоді і буковинського юнака скерували аж на Східносибірську

це іноді буває, замість призначення на посаду, був призваний на армійську службу. Станція Ледяная в Амурській області вповні відповідала своїй назві, бо знаходилась у зоні вічної мерзлоти, де умови проживання людей були надто складні. У цьому холодному краї, у ракетних військах стратегічного призначення, ніс військову службу Манолій Пенько. У далеких чужих місцях дуже довго тяглися роки армійської служби. Лише солдатська дружба і теплі спогади про рідний дім єднали там людей, грили серця юних хлопців.

Демобілізувавшись у 1975 році, Манолій повернувся у Чернівці, але вирішив спробувати себе як педагог-вихователь. У залізничному училищі прийняв групу бригадирів колії. За 12 років роботи майстром виробничого навчання Манолій Пенько випустив сім груп бригадирів колії та п'ять груп провідників пасажирських вагонів, підготувавши для залізниці 360 кваліфікованих спеціалістів.

А з 1992 року Манолій Васильович працює старшим майстром ліцею. Під його опікою – вся виробнича база ліцею: майстерні, кузня, токарні та слюсарні верстати. Все обладнання цехів повинно бути справним, щоб у вироб-

інструменту, ковальських виробів з художнім орнаментом, а це – фінансова допомога ліцею, ці кошти витрачаються на утримання гуртків технічної творчості, виготовлення діючих моделей локомотивів. Майже 40-річна праця педагога-вихователя та організатора виробничого навчання не залишилася поза увагою керівництва профтехосвіти. Манолій Васильович – “Відмінник освіти України”, а також нагороджений Грамотою Міністерства освіти і науки України.

В аудиторіях, у навчальних кабінетах, у виробничих майстернях тісно переплітаються

учні – доповнюють одне одного у прагненні до знань та пізнання професійної майстерності.

Біліє перший сніг сивини на скронях Манолія Пенька, в буднях його освітня робота минають дні, місяці та роки життя. За цими роками долі сотень вихованців, яким він дав путівку в доросле трудове життя. Не згасє в його душі молодіцький запал, він щедро ділиться своїми багатими знаннями та досвідом із тими, хто вже завтра вийде працювати на залізничні магістралі України.

Дмитро ЛЕВИЦЬКИЙ,
м. Чернівці

Вода – джерело життя і здоров'я

103 – відомчі водопроводи. Дев'ять із них подають воду із поверхневих водойм, 157 – із колодязів.

Для санітарно-епідеміологічної служби на Львівській залізниці пріоритетним завданням є забезпечення залізничників питною водою, безпечною з точки зору епідемічних та радіаційних вимог, зі сприятливими органолептичними властивостями – приємним смаком, запахом та нешкідливим хімічним складом.

Відокремлені підрозділи Львівської залізниці дислокуються на території семи західних областей України. Кожен регіон має специфічні властивості, відповідно і природний склад води відрізняється. Тому спеціалісти з питань комунальної гігієни найбільшої уваги надають етапу водопідготовки. Перед надходженням у розподільчу мережу воду попередньо знезаражують. Є кілька методів знезараження води. На об'єктах нашої залізниці використовується технологія знезараження в основному шляхом опромінення ультрафіолетовими променями та із застосуванням гіпохлориту натрію, який із хлорвмісних реагентів є значно безпечнішим та широко використовується нині в європейських країнах.

Контроль за якістю води господарсько-питного водопостачання на Львівській залізниці здійснюють лабораторії санітарно-епідеміологічної служби, а виробничий контроль – підприємства водопостачання.

У 2010 році спеціалісти СЕС на Львівській залізниці провели дослідження 3912 проб води на мікробіологічні показники та 2578 проб на хімічні показники. У результаті виявлено невідповідність санітарно-гігієнічним вимогам 5,1% за мікробіологічними та 3,4% за хімічними показниками, найбільший відсоток відхилень припадає на показники жорсткості та вмісту заліза. Тому питання забезпечення якісною питною водою залишаються актуальними. Це, насамперед, встановлення установок для пом'якшення води на об'єктах водопостачання станцій Рівне, Здолбунів, Іваничі, Ізов, Вербка, Ківерці, Ковель, Лудин, Мацеїв, Снятин, Сторожинець, Ларга, Глибока Буковинська, Неполоківці, Новоселиця, Мукачєво; встановлення установок знезалізнєння на станціях Ягодин, Клевань, Заболоття.

Крім того, для забезпечення питною водою нормативної якості НФС станції Чоп необхідно додатково встановити очисні споруди, замінити водопровідні мережі. У 2010 році на Ужгородській дільниці зафіксовано 172 прориви, з них 130 – у водопровідній мережі станції Чоп. На станції Клепарів необхідно встановити додаткове обладнання для знезараження питної води у зв'язку з великою протяжністю мережі до споживачів. На об'єктах водопостачання Івано-Франківської дільниці потрібно встановити дозатори для регулювання подачі знезаражуючого реагенту.

Не вирішене питання облаштування зони санітарної охорони водозабору станції Лавочне, де забір води здійснюється з поверхневої водойми.

Будь-яке відхилення від вимог до якості води, яке виникає внаслідок порушення санітарно-гігієнічних норм і правил, а також невиконання приписів санітарно-епідеміологічної служби тягне відповідальність (дисциплінарну, адміністративну, цивільно-правову, кримінальну) згідно з чинним законодавством України. Відповідно за 2010 рік на залізничні об'єкти водопостачання СЕС на Львівській залізниці накладено 35 штрафних санкцій та винесено 66 постанов про закриття, з них про тимчасове – 65 та одну про постійне закриття.

Вивчення гігієнічних аспектів водопостачання на Львівській залізниці завжди було і залишається актуальним та важливим. Відповідно ефективно вирішення проблеми поліпшення якості питної води можливе лише на основі комплексного підходу, який охоплює всі аспекти господарсько-питного водопостачання – від вибору джерела водопостачання, застосування сучасних методів обробки питної води, заміни зношених водопровідних мереж до дотримання режиму в зонах санітарної охорони.

Ірина БІЛИК, завідувач відділення комунальної гігієни СЕС на Львівській залізниці

Споживання забрудненої води може спричинити різні захворювання. Одні з них виникають швидко, інші розвиваються упродовж тривалого часу. Небезпечною для здоров'я може бути навіть одна склянка води сумнівної якості. Найчастіше миттєву хворобу може викликати вода, забруднена хвороботворними мікроорганізмами. А захворювання, які розвиваються упродовж тривалого періоду, можуть виникнути внаслідок споживання хімічно забрудненої води.

Львівську залізницю забезпечує водопостачанням 125 джерел, з них 22 – комунальні,

ЗАСНОВНИКИ:
управління Львівської залізниці та дорпрофсож
Ресстраційне свідоцтво
КВ № 1252.
Редактор
Ігор ПАРАЩАК
тел. 226-32-97
факс. 226-41-83
Заступник редактора
Андрій ВЕЗДЕНКО.....226-26-10

Відповідальний секретар
Галина КВАС.....226-25-67
Кореспонденти:
Орися ТЕСЛЮК.....226-32-03
Ольга ПАДКОВСЬКА.....226-01-65
Дмитро ПЕЛИХ.....226-36-23
Олександр ГЕРШУНЕНКО.....226-37-83
Оксана ПОДОЛЬСЬКА.....226-39-34
Богдан ЮРОЧКО.....226-59-27
Коректор Валентина СУТАК.....226-37-80
Бухгалтер Тетяна АНДРУШКО.....226-46-80

КіРБВБqPjHhI
g`kPgmh) mhj

Адреса редакції: 79000 м. Львів, вул. Гоголя, 1.
E-mail: lz@railway.lviv.ua
ГС ДТГО “Львівська залізниця”
Р/р 260000092670
Код ЄДРПОУ 20851444 МФО 325956
ЛФ АБ “Експрес-Банк”

Індекс газети 30223.
Виходить щоп'ятниці.
Тираж 38 160.
Замовлення 876.
Зверстано у комп'ютерному центрі редакції газети “Львівський залізничник”.
Комп'ютерна верстка
Антоня БЕГЛЯРОВА 226-38-15.
Склад редакційної колегії:
Ігор Паращак, Андрій Везденко, Орися Теслюк, Галина Квас, Олександр Гершуненко.

Точка зору авторів може не збігатися з позицією редакції.
Передрук текстових чи візуальних матеріалів газети можливий лише за письмового дозволу редакції. Редакція залишає за собою право скорочувати і редагувати надіслані матеріали. Рукописи та листи авторам не повертаються. При цитуванні посилання на газету “Львівський залізничник” обов'язкове.
Газету віддруковано у “Видавничому Домі “Високий Замок”.